

Sygn. akt II CNP 6/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 13 lipca 2016 r.,

skargi J. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 lipca 2015 r.,

sygn. akt I ACa 84/15

wydanego w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko T. J.

o rozwód,

**odrzuca skargę.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 lipca 2015 r. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi orzekającego rozwiązanie małżeństwa stron przez rozwód.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, ustanowiona ustawą z dnia 22 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 13, poz. 98) jest - podobnie jak skarga kasacyjna - środkiem prawnym sformalizowanym. Wysokie wymagania formalne stawiane skardze są związane nie tylko z jej specjalną, nadzwyczajną funkcją w systemie prawa, ale wynikają także z potrzeby spełnienia wysokich oczekiwań profesjonalnych.

Zgodnie z art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienia, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wnioski o stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymienione wymagania skargi mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione kumulatywnie. To oznacza, że skarga niespełniająca któregokolwiek z nich jest dotknięta tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków i podlega odrzuceniu bez wzywania do ich usunięcia. Każde z tych wymagań przewidzianych w art. 424<sup>5</sup> § 1 k.p.c. - na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę - ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione niezależnie od innych wymagań (por. postanowienia Sąd

Najwyższego: z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, nie publ., i z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/05, nie publ.).

W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że obciążający skarżącego obowiązek wykazania, iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oznacza przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Zgodnie z art. 424<sup>5</sup> § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 2006 r., III CZP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140, z dnia 21 grudnia 2006 r., III CZP 57/06, nie publ.).

Tymczasem skarżący wykazanie omawianego wymagania skargi ograniczył - poza wskazaniem, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna ze względu na przewidziane w art. 398<sup>2</sup> § 2 pkt 1 k.p.c. wyłączenie jej - jedynie do stwierdzenia, że nie zachodzą podstawy do wznowienia postępowania w sprawie z przytoczeniem art. 401, art. 401<sup>1</sup> i art. 403 k.p.c. Okoliczności powołane przez skarżącego nie mogą zatem być uznane za spełnienie w wyżej przedstawionym rozumieniu wymagania przewidzianego w art. 424<sup>1</sup> § 1 pkt 5 k.p.c., zwłaszcza w zakresie dotyczącym możliwości wzruszenia zaskarżonego wyroku za pomocą skargi o wznowienie postępowania.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 424<sup>8</sup> § 1 k.p.c.).